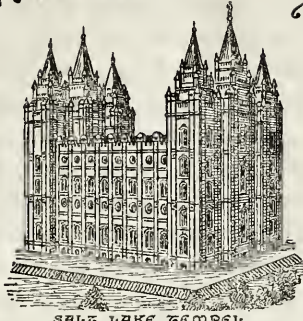

Skandinaviens Stjerne.

Organ for
Dages

de Sidste-
Sellige.

SALT LAKE TEMPEL.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nummer 6

15 Marts 1905

54 Aargang

Den Gamles Hemmelighed.

Et Brev hjem fra en Ældste paa Missionsmarken.
Af Nephi Anderson, Liverpool.

Broder John skal rejse til Zion. Pas paa og mød ham og hils ham som en Broder og Ven. Det er ikke mere end en Maaned siden, han fik Rejsepenge, men han er allerede paa Vej — paa Vej til Zion, til Maria, til hendes prægtige Mand og til sin lille Datter søn, som alle bo paa en „Farm“ oppe i Idaho. Det er mindst tredsindstyve Aar siden, Broder John traadte sine Børnesko, men han drog afsted saa glad som en Skoledreng til sin Sommerferie. Hans Erfaringer i Livet have været bitre; mange Prøver har han gjenne-gaaet; men jeg haaber, han maa tilbringe Resten af sine Dage i den Fred og Ro, han fortjener.

Jeg synes, at her er en Smule tomt nu, efter at Broder John er rejst. Han har været en stor Trøst for de Ældster, som i de sidste femten Aar have virket i denne Del af Landet. Ikke saaledes at forstaa, at han har kunnet hjælpe dem stort med denne Verdens Guds; thi han levede selv i knappe Kaar; men han ejede i rigt Maal af Evangeliets gode Aand, og af sit Hjertes Godhed delte han uden Forbehold ud til Andre. Vi have nydt mange glade Stunder i hans lille Hytte ved Søens Bred, og vi ville savne ham, som man sjelden savner Nogen. Maatte han nu trygt naa det Zion, han i sit Haab og i sine Drømme har skuet hen til!

Jeg mindes godt mit første Besøg hos ham. Han boede paa en lille Ø, ikke synderlig langt fra Land, men temmelig langt fra nogen af

Kirkens organiserede Grene. De Uldster, som kom her forbi, besøgte ham altid og bleve en Dag eller to hos ham, og den Tid, de tilbragte sammen med ham, var vel anvendt. Jeg var ude paa min første Tur i Grenene, da jeg kom til Broder Johns Hytte. Det var midt om Vinteren, og Søen var tillagt, saa at jeg kunde gaa over Isen til Den; men i Nærheden af den var der Band over Isen, saa at jeg blev helt vaad om Fødderne. Da jeg naaede den lille Hytte, hvor Broder John boede, var jeg baade vaad og forfrosken. Jeg bankede paa Døren, som den Gamle strax aabnede, og jeg fortalte ham, hvem jeg var. Han var øjeblikkelig klar over min Stilling og sagde venligt: „Kom ind!“ Derpaa fik han i nogle faa Minuter baade Sko og Strømper af mig, og med hans store, varme Vandstøvler paa sad jeg snart i bedste Velbefindende foran den varmende Kamin. En stor, nyfanget Fisk blev lagt i den kogende Gryde, og saa skyndte han sig hen til en nærliggende Kjøbmandsbod efter et stort Hvedebrød og en Kande Fløde til min Kornkaffe. Medens han var ude, lod jeg Blikket hastigt glide omkring i Rummet, og jeg fandt, at al Ting var ligesaa rent og net, som det kunde være holdt af nogen dygtig Husmoder.

„Ja saa, De er vor nye Missionær?“ spurgte han, idet han kom ind og lagde mere Ved paa Ilden. „Ja,“ lagde han til, „jeg har i mine Dage set mange af jer komme og gaa; ja komme og gaa — mens jeg maa blive tilbage!“ Der var et vist Bemod i Tonen, da han udtalte dette. „Jeg antager, det er Herrens Ønske, at jeg skal blive her for at hjælpe hans Tjenere, men det er saa lidt, jeg kan gjøre. Ser De, jeg kan jo ikke fortjene saa meget som før, og derfor kan jeg ikke hjælpe saa meget, som jeg kunde ønske. Jeg haaber dog, at Herren vil modtage det Lidet, jeg giver.“

„Broder,“ spurgte jeg, „modtager De alle Uldsterne paa denne Maade?“ Han saa' forbausset paa mig. „Ja vist, naturligvis — alle ens — jeg har aldrig gjort nogen Forskjel. I ere alle lige meget Herrens Tjenere.“

„Hvorledes kan De have Raad til det?“ spurgte jeg. Jeg havde nemlig ikke været længe ude i Missionsarbejdet og havde derfor ikke tilfulde lært at forstaa, at han ikke havde Raad til at handle anderledes.

Han saa' paa mig med en ejendommelig Mine. „Have Raad til?“ svarede han. „De vil da vel ikke berøbe mig den største Glæde, jeg har?“

Siden den Tid, hvad enten det var Vinter eller Sommer, gif jeg aldrig Broder Johns Dør forbi, naar jeg var i Nærheden af hans Hjem. Han boede saa ensomt. Hans Hustru var gaaet bort for mange Aar siden, og Børnene vare spredte rundt om i Verden. En Søn bor i en By et godt Stykke Vej derfra, men han kunde for den Sags Skyld ligesaa gjerne være hos sin Broder i Australien; thi siden Broder John antog „Mormonismen“, vil denne Søn, som stræber efter at blive noget

Stort i Verdens Dine, ikke have Noget at gjøre med sin gamle Fader. For fem Aar siden rejste Broder Johns eneste Datter, Maria, til Zion. Hun ægteede en god „Mormon“-Yngling, og de have siden været et Haabets Anker for den Gamle; jeg er glad ved, at hans Haab ikke er bleven stuffet.

En Dag sidste Sommer, da jeg kom for at aflægge ham et Besøg, var han ikke hjemme. Jeg forespurgte mig hos nærmeste Nabo og fik at vide, at han var gaaet til Dens anden Side for at hjælpe en Landmand med Hø høsten. Han havde ladet Nøglen til Døren blive hos Naboens og givet den Bæf, at hvis jeg kom, medens han var borte, skulde jeg have den. Jeg fik den og gik tilbage til Hytten. Det var en varm, solklar Eftermiddag, og jeg satte mig paa Bænken ved Døren. Det lille Havestykke foran Huset var fyldt af lifligt duftende Blomster; fra Havet strøg en sval Brise ind over Landet, og langt ude i Horizonen kunde man øjne et enligt Skibs hvide Sejl. Solen sank sagte ned i Oceanet, og Skyggerne bleve efterhaanden længere og længere. Just da Lampen i Fyrtaarnet paa Pynten blev tændt, kom Broder John med langsomme, støtte Skridt nedad Vejen; men saa snart han fik Øje paa mig, fremstyndede han sin Gang.

Han gik ind i Stuen og gav sig strax i Lag med at dække Bordet. „Jeg har været borte og hjulpet til med at bjerge Hø,“ forklarede han; „det er derfor, jeg er saa sent paa det i Aften. Ser De, jeg kan jo ikke nu mere gaa saa meget til Søs, og desuden — nu maa jeg lære at blive Jordbruger; det siger Maria. Jeg er glad ved, at De kom; men hvor gjorde De af Deres Sangbog, da De var her sidst, unge Mand?“

„Jeg lod den vist blive her; gjorde jeg ikke?“

„Jo, den med Musikken i. Jeg har gjort god Brug af den. Medens De spiser, skal De saa at høre, at jeg endnu kan spille min gamle Fiol. — Lad nu Maden smage Dem. Jeg har allerede spist til Aften.“

Han tog sin Violin ned fra Væggen. Og saa spillede han: „Stjønne Zion“, „Højt op paa Bjergets Top“, „Vort Bjerghlands Hjem saa kjært“; jeg maatte skynde mig at spise for at kunne ledsage Musikken med Sang.

„Nu faar det være nok — saa længe,“ sagde han pludselig. „Jeg har noget andet at vise Dem. Har De nu ogsaa faaet nok at spise? Naa, saa vil jeg tage af Bordet.“

Den Gamle var i et usædvanlig godt Humør. Det var, ligesom han vilde have, at jeg skulde forstaa, at det var noget højt vigtigt, han havde at meddele mig; det kom kun langsomt fra ham, som om han ret sølte Behag ved at dvæle ved det saa længe som muligt. Da han havde taget af Bordet, trak han Kullegardinet for Vinduet og tændte den lille Olieampe. Han vimsede sagte omkring og talede hele Tiden baade om det Ene og det Andet, men endelig flyttede han sin Stol hen til Bordet.

„Jeg har faaet Brev fra Maria,“ sagde han.

„Og hun befinder sig godt?“ spurgte jeg. Han fik ofte Brev fra hende, og jeg forstod ikke, hvorfor dette var saa særlig vigtigt.

„Jo, hun befinder sig vel; Maria er en snild Pige. Hun glemmer ikke sin Fader; nej, ikke hun! Og George, hendes Husbond, maa ogsaa være en god Mand — at dømmе efter det, han gjør.“

„Hvad gjør han da, Broder?“ spurgte jeg.

„Jeg har altid søgt at forlade mig paa Herren,“ fortsatte han uden at besvare mit Spørgsmaal. Han syntes uden Tvivl, at han nærmede sig Sagens Kjernepunkt altfor hurtigt. „En Gang, et eller andet Sted fra, skal Betsignelsen komme — hvis vi kun bede og arbejde. Fra den Dag, da jeg sluttede mig til Kirken, har jeg betalt Herren en Tiendedel af mine Indtægter. Det har ikke været meget, men det har været en Tiendedel. Lad mig vise Dem, hvorledes jeg har holdt mit Regnskab med Herren.“

Han tog en Bog ned fra Hjørnehylsen og lagde den opslaaet paa Bordet. „Hver Dags Fortjeneste indfører jeg her i første Spalte,“ forklarede han. „Jeg beregner derpaa Tiendebelen af hver Sum og indfører den i den anden Spalte. Ved Slutningen af hver Maaned sammenlægger jeg hver Post i Tiendepillen og sender Summen til Grenskontoret.“

Jeg bladede Bogen igjennem og fandt overalt den samme korrekt førte Konto Aar efter Aar; her vidste jeg, at jeg havde fundet en af de baade aandeligt og timeligt usete Hjælpekilder, som denne Broder havde truffet Bøxer paa i alle disse Aar.

„Jeg har altid faaet min Belønning i de Betsignelser, som daglig ere komne til mig,“ sagde han. „Folk omkring mig tænke, at jeg er en stakkels fattig Mand, eftersom jeg bor her saa ensomt og i tarvelige Kaar, men de vide ikke, at jeg er lykkeligere og rigere end dem alle tilsammen.“ Han rystede sit graa Hoved og smaals betydningsfuldt til mig.

„Men jeg fik et Brev fra Maria forleden — det var i Torsdags i sidste Uge, og hvad tror De, hun skriver?“

„Hvad skriver hun?“

„Fstedetfor at svare rejste han sig og tog igjen Violinen ned.“

„Vil De ikke høre endnu en Sang?“ spurgte han. „Jeg har spillet dem alle. Det var i Grunden heldigt, De glemte Bogen, selv om De maaske har savnet den. Disse Zions Sange ere herlige. Den her til Exempel“ — og „Joseph Smiths første Bøn“ kom i blide og milde Toner fra Instrumentet. Jeg lyttede og lagde Mærke til Udtrykket i hans Ansigt, men jeg sang ikke. Efter nogle Øjeblikke hængte han igjen Violinen op paa Væggen, satte sig og tog et Brev op af Lommen.

„Jeg bærer Marias Brev hos mig, saa jeg kan læse det igjennem engang imellem. Medens de andre i Dag ude ved Høsten satte sig og røg deres Piber, læste jeg mit Brev, og jeg er sikker paa, at jeg nød mere af min Hvile end de af deres.“ Han foldede Brevet ud paa Bordet

og glattede paa det, som vilde han kjærtegne det. Han skruede Lampen højere op, trak sin Stol hen til Bordet, satte Brillerne til Rette og lod i Taushed sit Blik glide over Brevets Sider. Jeg undredes over, hvor længe han endnu kunde bevare sin Hemmelighed, men efter et Øjeblik's Stilhed sagde han:

„Maria skriver, at der snart vil blive sendt Rejsepenge til mig.“

„Det glæder mig meget at høre,“ svarede jeg.

„Ja, saa skal jeg da endelig rejse hjem til Zion. Jeg har ventet længe — men nu skal det ske. Herren velsigner mig mer, end jeg fortjener. Hør, hvad Maria skriver:

„Vi ville blive saa glade ved atter at se dig, og George er ligesaa glad som jeg ved at tænke derpaa; thi du maa vide, Fader, at George er et Menneſte, som finder sin egen Lykke i Andres Velfærd . . . Vi have endnu nogle Afbetalinger at gjøre paa vor Jord, men Høsten ser lovende ud i Mar, og vi tro, at vi nok kunne undvære den Sum, som din Rejse hertil koster.“

„Synes De ikke, jeg burde skrive til dem om ikke at sende Pengene?“

„Nej, gjør dog endelig ikke det,“ svarede jeg.

„Men de har Jord, som skal betales —“

„Det ordner sig nok. Lad dem blot sende Pengene. Hvad staar der mere i Brevet?“

„Kjære Fader, vi have planlagt det altsammen; selv den Lille tager en forstandig Mine paa, naar vi tale om dig. Forleden Dag sagde han „Bedstefar“ næsten ligesaa rent, som jeg kan sige det.“

Den Gamle stød Brillerne op paa Panden og borttørrede en Taare. „De have fyrretyve „Acres“ Land, sige de. Det er en stor „Farm“, er det ikke?“

„Ikke saa stor efter Idaho-Forhold.“

„Naa, og de have fire Heste, sex Køer, noget Ungkvæg og en stor, fin Arbejdsvogn. Jeg vilde aldrig have troet det — at min Maria skulde blive saa velsignet. Naar du kommer her, kan du kjøre til Staden med Smør og UG, skriver Maria, 'og fodre Kreaturerne samt udføre andet let Arbejde'. Hør bare — let Arbejde! Hun veed ikke, hvor stærkt jeg er. Hendes gamle Far skal ikke være dem til Byrde — ikke endnu, takket være Herren. Men her skriver hun, at George er ude og vande „Lucern“. Hvad vil det sige?“

Jeg forklarede ham vor Kunstvandingssystem med Overrisling ved Hjælp af Kanaler. Vi talede sammen til langt ud paa Natten, og da jeg næste Morgen forlod ham, lovede han mig at lade mig vide, naar han modtog sine Rejsepenge.

Det varede ikke længe, før jeg fik Bud, og jeg skyndte mig ud til den lille Ø, hvor jeg fandt Broder John i Færd med at pakke sin Kuffert.

„Pengene ere komne,“ sagde han, „og jeg rejser i Overmorgen. Jeg

vidste ikke, jeg havde saa mange Sager, før jeg stulde til at pakke dem i Kufferten. Jeg maa lade noget af det gamle blive tilbage. Hjælp mig at gjøre et Udvalg."

Jeg gav ham nogle Bink, men han græmmede sig ved at være nødt til at forlade saa mange af sine Husholdningsfager.

"Saa tager jeg ikke min Bibel med," sagde han, idet han lagde den gamle, læderindbundne Bog paa en Stol. "Bibler ere billige i Zion, tænker jeg."

"Ja, men ikke saadan en som Deres. Den er en gammel Ven, som De skulder Deres første Kjærlighed til Evangeliet. Tag den med."

"Ja, De har Ret; men hvorledes skal jeg dog saa Plads til Uhret?"

"Lad det blive," foreslog jeg.

"Og Fiolen?"

"Tag den med. Den kræver stor Forsigtighed; men den vil gjengælde Dem Mejligheden. Se her er min Sangbog; tag den som et Minde om mig, og naar De kommer til Marias "Farm" i Idaho, spil saa nogle af Melodierne for Maria og den Lille."

"Og her er Moders forstørrede Fotografi. Det maa jeg have med, men Glasset og Rammen maa jeg lade blive tilbage. Jeg kan jo saa en ny Ramme i Idaho. Som De veed, døde min Hustru, inden Evangeliet naaede os. Nu haaber jeg snart at saa Lejlighed til at udføre Ordinancer for hende i Herrens Tempel. Ja, hun var en ædel Kvinde, vor Mor; og hun vil blive saa lykkelig derborte i Aanderne's Verden. Hvor vel-signet er det dog ikke, at man kan bringe Glæde ikke alene til dem, som ere omkring En her i Livet, men ogsaa til dem, som ere gaaede hinsides! Ja, Evangeliet rækker i Sandhed langt."

Han pakkede og talede samtidig livligt, og jeg hjalp ham at furre hans Kuffert og at bringe den til Stationen. Jeg blev hos ham, lige til han rejste. Han gik om til Naboerne og sagde Farvel til dem alle; og nu, da han stod i Begreb med at forlade dem, vare de alle bedrøvede. Det forekom mig, at det ligesom først nu gik op for dem, hvilken god Nabo og Ven han havde været dem. Og jeg — han tog min Haand og knugede den gennem det aabne Rupevindue saa fast, som om han vilde beholde den. Toget sattes i Gang; endnu et sidste Haandtryk — og mine Øjne duggedes af Taarer.

Saa, kjære Ven, hold nu nøje Udfig efter Broder John. Han fører sig ligesaa rank som baade du og jeg. Hans Haar er graat, men hvidt. Hans Øjne ere blaa, og hans Kinder have endnu Rosenstjæret. Hans Smil er saa mildt som et Barns. Du kjender ham, saasnart du saar Øje paa ham. Gud velsigne Broder John og Alle, som ligne ham, "thi saadanne hører Himmeriget til".

(Improvement Era.)

En lyrisk Forsvarstale af Dommer O. W. Power.

Bed en stor Grubeindustrikongres i Portland, Oregon, hvor Repræsentanter fra hele Amerika vare tilstede, benyttede en af disse, en Mr. Lase Pence, Lejligheden til at kaste Smuds paa Staten Utah og dets Folk. Flere af Repræsentanterne opponerede imidlertid imod ham, og blandt disse var den fremragende Advokat, Dommer O. W. Power fra Utah. Dommer Power er ikke „Mormon“, og han har i Egenkab af Offentlighedens Anklager for en femten til tyve Aar siden sendt mange „Mormoner“ i Fængsel paa Grund af Manglegifte. Men han har været i Utah længe nok til at kjende Indbyggernes sande Karakter og Forholdene blandt dem, og vi gjengive nedenfor et Uddrag af den Tale, han holdt for at forsvare Utah og dets Folk og for at gjendrive Angrebet.

„Vort Folk er velstaaende, ærligt, foretagsomt, lovlydigt og fredssommeligt. Intet Folk i hele Verden er bedre at bo iblandt end Folket i Utah. Kom ned til Salt Lake City til Grubekongressen og se, om jeg ikke taler Sandhed. Jeg forsikrer eder højtideligt, at I ikke kunne finde noget bedre Sted i Amerika. Der findes ikke bedre Skoler end vore. Der findes intetsteds større Fordragelighed i religiøs Henseende end i Utah. Der findes ikke bedre eller aandrigere Aviser og Tidsskrifter end de, som udgives i vor Stat. Der findes intet Omraade i hele Unionen, hvor Fremtidsudsigterne ere mere lovende. Efterhaanden som Salt Lake City voger, viser den sig mere og mere som dette vort Bjerglands store Hovedstad. Dens Fremtids Sol begynder nu først at vise sig over Østens Bjergtoppe. Hele Dagen ligger for os.

Kunde jeg blot udvikle det Fremtidspanorama, Salt Lake City vil vise, naar den har naaet sit Maal! Hvis jeg Aften efter Aften kunde vise eder Guds underbare Værk — det kæmpetransparent, som Saltsoen frembyder, naar Solen sænker sig bag de høje, purpurstraalende Bjerge, og dets Fakkell af Karmosin, Orange og Guld kaster sit milde, flimrende Skin over Skyen og giver den de mest tiltalende Farver og Schatteringer; hvis I kunde betragte Skyggerne sagte skridende fra een Bjergtop til en anden, indtil de tusinde Lys i Fremtidsstaden tændes i Dalen under eders Fødder; hvis I kunde tænke eder, hvad der forestaar, naar Morgendagen gryer, saa vilde I sige som Brigham Young, da hans Blik første Gang strejfede vor underbare Dal: „Dette er Pladsen, kjør til.“

Naar Gud kræver Rente af det betroede Pund, kan der kun gives ham hans Eget tilbage; kun dette vil han have, men efterat det er blevet en Andens og derved fordoblet, hvorved ogsaa Glæden bliver Tos.

D. S. C. Laub.

De Sidste-Dages Helliges Organ for Skandinavien

Grundlagt 1851 · Udgaar den 1 og 15 i hver Maaned

Onsdag den 15 Marts 1905

Drømmes Betydning.

Vi finde i Bibelen og andre af Kirkens Bøger mange Beretninger om, hvorledes Herren gennem Drømme har advaret sine Børn mod overhængende Farer og vist dem tilkommende Hændelser eller meddeelt dem Undervisning af forskjellig Art. Men vi finde ogsaa, at Personer ofte have Drømme som Følge af Forstyrrelser i Hjernens Virksomhed eller Uorden i Fordøjelsesorganerne. Det Spørgsmaal opstaar derfor ganske naturligt: Hvorledes kan man, for at undgaa at tage Fejl af en Drøms Betydning, forvisse sig om dens Ophav?

De voldsomme eller usammenhængende Drømme, som man stundom kan blive Gjenstand for, maa naturligvis kun tilskrives rent legemlige Aarsager. Ingen behøver at føres bag Lyset af dem. Men der findes ogsaa Drømme, overfor hvilke vor Dømmekraft næsten staar magtesløs, og som derfor kræve den største Visdom og Forsigtighed; thi de kunne let bibringes os af onde Magter i den Hensigt at bedrage os. Drømme kunne misbruges ligesaa vel som andre af de Meddelelsesmidler, Herren undertiden anvender. Men Drømme kunne ogsaa efterlignes i den Grad, at vi kun med stor Skjønsonhed ere istand til at opdage deres daarlige Udspring. Mange lægge altfor stor Vægt paa Søvnens Mysterier; de nøjes endda ikke med at drømme om Natten, men henfalde ogsaa ofte i Drømmerier om Dagen og ledes tidt derved til de største Galffaber.

Der findes imidlertid visse bindende Kardinalprinciper, ved Hjælp af hvilke man kan bedømme, om Drømmene ere gode eller onde. Hvis en Person fører et rent og ordentligt Levnet, hver Dag beder til Herren og anvender sin Tid til hans Sags Fremme, vil Herren ofte ved en Drøm advare ham mod overhængende Farer eller oplyse ham om Sager, som det er nødvendigt for ham at kjende. Saadanne Drømme ere i deres Natur beroligende og eftersølges altid af Aandens Vidnesbyrd. I Regelen angaa de Ens personlige Omstændigheder og have i de fleste Tilfælde Intet at staae med Andres Anliggender.

Bedrageriske Drømme opstaa hyppigt som Følge af selviste Tilbøjeligheder og personlig Forsængelighed. De komme ligesaa ofte, som man lader sig henrive af de onde og vildledende Indflydelser, der ere Skyld i dem. Saadanne Drømmere betragte sig næsten som Drømmere af Jag. De fremkomme med de mest søgte Forklaringer paa Drømmene og mene selv, at dette er Inspiration. Tag eder i Agt for Saadanne!

Man kan faare let misbruge Drømmens hellige Gave, hvis man til lægger den for megen Værdi og derved gjør sig modtagelig for onde Manders Indflydelse.

Bør man derfor ikke kultivere og opmuntre Drømmens Gave? Vort Svar herpaa maa blive benægtende; thi man kan ved at overvurdere Drømme let fare vild. Drømme ere i Reglen ikke nogen paalidelig Vejledning her i Livet. Selv de bedste forekomme kun lejlighedsvis og angaa kun visse Formaal; de tilsigte ikke i mindste Maade at gjøre Guds Mands daglige Paamindelser overflødige. Denne stille Vejledning, som vi ved Lydighed mod Evangeliets Love og Ordinanncer samt ved en nøje Jagttagelse af Herrens Bud komme i Besiddelse af, er langt mere at foretrække.

Hvis Drømme ikke komme fra dem, som ere bemyndigede til at indtage en ledende Stilling, have de aldrig nogen Bigtighed eller gyldig Betydning for Andre end for dem, der modtage dem; dog maa det siges, at Jngen har Ret til at sætte sig til Doms over Nogen paa dette Grundlag. Vi advare derfor de Hellige mod ved Overdrivelser paa dette Omraade at misbruge de Midler, som Herren maatte vælge til at meddele os sin Villie.

Joseph F. Smith.

Beskikkelse. Ældste Geo. W. M. Jorgensen, der i halvanden Maanedes Tid har arbejdet paa Missionens Hovedkontor i Kjøbenhavn med de finansielle Aarsrapporters Udarbejdelse, er beskikket til at overtage afløste Ældste David R. Wheelwrights Plads som Missionssekretær.

Afløsning. Nedennævnte Ældster afrejste den 25 Febr. med „Winfredian“ fra Liverpool til deres respektive Hjemsteder i det fjerne Westen: Lars P. Christensen fra Kjøbenhavn, til Preston, Idaho. Nels P. Jepsesen fra Bergen, til Brigham City, Utah. Olof E. Anderson fra Stockholm, til Salem, Idaho. John B. Johnson fra Gøteborg, til Lindon, Utah. Louis E. Johnson fra Aarhus, til Holbrook, Arizona. Hans Hansen jun. fra Aalborg, til Holbrook, Arizona. George L. Larsen fra Christiania, til Ogden, Utah. Joseph E. Jorgensen fra Trondhjem, til Vernon, Utah. Joseph Anderson fra Trondhjem, til Ammon, Idaho.

Endvidere ere Ældsterne Alma E. Rasmussen fra Salt Lake City og Nels Nelsen fra Idaho Falls afløste fra Aarhus Konference og afrejste fra Esbjerg den 11 Marts.

Alle de ovennævnte Brødre ere med Hæder afløste fra deres Mission i Skandinavien med Tilladelse til at rejse hjem; vore hjerteligste Ønsker følge dem.

Forflyttelse. Ældste Joseph V. Petersen og Hustru ere forflyttede fra Kjøbenhavns Konference til Aarhus.

Frugterne af Retskaffenhed.

Af James W. Cole i Portraits and Principles.

hvad der i særlig Grad ødelægger Forretningstilværet i Nutiden, er den bestandig overhaandtagende Lust til at erhverve Penge uden selv at fortjene dem.

Der er blandt Menneffene et vanvittigt Begjær efter at blive rige, ikke som i gamle Dage Skridt for Skridt, ved Flid, Udholdenhed og Økonomi, men ad Spekulationens hurtigere Vej uden Hensyn til, om Spekulationen er lovlig og retsfærdig eller ikke. Der gives dog retsfærdige Foretagender i en Forretningssag, f. Ex. naar en Mand gjør et Overslag over Markedets Behov for næste Måned eller næste Aar og derpaa indretter sig saaledes, at Foretagendet kan bringe ham Fordel; ad denne Vej tilfredsstiller han Almenehedens Krav paa en ærlig Måade. Han kjøber til en rimelig Pris og sælger med en maadeholden Avance. Han beriger sig selv, naar han tilfredsstiller Offentlighedens Behov uden at være ublu. En ærlig Mand tager ikke Brødet ud af Munden paa en anden for selv at spise det. Naar han sælger Varer, tager han sin Samvittighed med paa Raad. Han kunde godt bedrage uden at overtræde Lovene, men han gjør det ikke. Der findes heldigvis saadanne Mænd og saadanne Handelsprinciper, men Tidens Mand synes at føre med sig, at man bliver mere og mere utilfreds med at tjene sine Penge ved en redelig Vandel.

I Forretningsverdenen betragtes Hædersspil endnu ikke som et ærligt Erhverv. Den offentlige Mening har gjennem sine Love givet tilkjende, at naar Noget overhovedet vil drive dette Spil, maa han gjøre det i Hemmelighed. Han maa berøbe sine dumme Drenge for Hundreder eller Tusinder bag laasede Døre og omhyggeligt tildækkede Vinduer og løbe den Risiko, at Politiet pludselig aflægger ham et uventet Besøg. Hans Spilleraseri er Skyld i, at han behandler sin Hustru daarligt, og at hans Børn ofte blive Tiggere. Men Mægler- og Børsforretninger drive imidlertid af og til Hædersspil i Dagens fulde Lys, om end paa en anden Måade; de gaa ikke udenfor Lovene, og de anses som fuldtud hæderlige Forretninger. Men lad mig gjøre det Spørgsmaal: Ere ikke de Mænd, som ophobe Gælder, eller som slutte sig sammen for at skrue Prisen paa de Fattiges Livsfornødenheder i Vejret, ligesaa store Forbrydere som Bondesangerne med deres Tærningsspil og hemmelige Kort? Den Gælder røver fra sit Offer, fordi han besidder Øvelse; den Anden røver fra det store Publikum, og Lovene give ham Ret dertil. At Lovene beskytter ham, er det samme som at sætte en Præmie paa Svindel og at forsvare Tilintetgjørelse og Ødelæggelse af Almeneheden. Der gives for Tiden Mænd i visse store Byer i Amerika, hvis Formuer anslaaes til flere Millioner i Penge eller Penges Værdi, og som i Løbet af en kvart Menneftaalder

have tilegnet sig denne Rigdom ved Aktiespil eller ved at gjøre sig til Herrer paa Markedet. Og dog — regnes de ikke allesammen for ærlige Mænd?

Nu er det ganske vist ikke nødvendigt at være hverken Spiller eller Gnier for at kunne blive rig. Intet Menneſte behøver at snøre sin Samvittighed sammen eller at forhærde sit Hjerte for at vinde een eller Hundredtusinde Daler. Man kan drive en Forretning med udmærket Resultat, naar man for hver Daler, man tager ind, giver Varer, der svare til dette Beløb. Erfaringen beviser dette. De fleste af dem, som fortjene at kaldes Foregangsmænd her i Landet i de sidste hundrede Aar, vare ærlige og kloge Mænd, som berigede ikke alene sig selv, men ogsaa Verden. Netop ved at hjælpe Andre frem kom de selv frem. Deres Rigdom var dem en Betsignelse, thi deres Forretninger vare ikke baserede paa Bedrag og ikke udviklede ved Gjerrighed.

Hvem af alle Amerikas Forretningsmænd har i vor Tid nydt større Agtelse end Bostons store Handelsmand Amos Lawrence, som i sin Levetid skjænkede mere end 700,000 Dollars til velgjørende Formaal foruden de Rigdomme, som han ved Testamente efterlod sin Slægt? Han var Ærligheden selv. De, som kjendte ham, plejede at sige om ham: „Hans Standpunkt er absolut uangribeligt, uden Huller eller Pletter.“ Hans Historie som Handelsmand kan fra Begyndelsen til Enden taale den strengeste Undersøgelse. Han havde altid Agtelse for Retten, og hans Optræden var præget af Ærlighed og Fasthed; han havde en Omfindtlighed og en Sagttagelsessands, der afholdt ham fra at vige blot en Fodsbred bort fra det, som han følte var hans Pligt. Deri laa hans Karakteres Styrke, og det var en af de store Hemmeligheder, hvorved han opnaaede Resultater. Derved vandt han allerede som ganske ung fuldstændig Tilltro og næsten ubegrændset Ret til at benytte en Kapital, som en af hin Tids mest velhavende og bedste Mænd ejede. „Hans daglige Gjæringer vare ledede af den mest ophøjede Følelse for, hvad der var Ret og Uret, saa at han i den Henseende næppe blev overtruffet af Aristides. Han var et levende Exempel paa en energisk Kjøbmand, som lige fra Begyndelsen af sin Virksomhed forsmaaede alle Kunstgreb, og han indlod sig aldrig paa at drage Fordel af Andres Uvidenhed eller Uheld. Han beviste ved sit eget Liv, at man kan naa et godt Resultat, selv om man med Hensyn til Forpligtelser stiller store Fordringer til sig selv.“

Som fjortenaarig Dreng kom han i Lære hos en Kjøbmand i hans Hjemstavn Groton, Massachusetts. „En fornuftig og gudfrygtig Fader og en viis Moder havde opdraget det Barn, hvoraf den fremtidige Mand skulde dannes.“ Paa Grund af hans Paalidelighed blev Hovedkontrollen af hele Forretningen snart betroet til ham. Da han var 21 Aar gammel, rejste han med sin Formue, der da beløb sig til 20 Dollars, til Boston og overtog en Stilling som Sekretær hos et derværende Firma; her fik

han snart Tilbud om at indtræde som Kompagnon i Forretningen; men da Forretningsgangen efter hans Mening ikke var saa ærlig, som den burde være, afflog han Tilbudet. Nogle Maaneder efter gik Forretningen fallit, og han begyndte nu for sig selv en Kjøbmandshandel i det Smaa ved at tage paa Kredit. Kort efter kom hans Broder Abbott Lawrence i Lære hos ham og blev efter Læretidens Udløb hans Kompagnon; Firmaet A. & A. Lawrence var i et halvt Aarhundrede bekjendt som et af de største og bedste Handelshuse i hele Landet. Han var Hovedgrundlæggeren af Fabriksbjerne Lowell og Lawrence (den sidste opkaldt efter ham ligesom ogsaa Lawrence Universitet og By i Kansas). Han hjalp mange unge Mennesker saavel til at skaffe dem bedre Skolelærdom som til at skaffe dem Forretning, og ligesom en anden Kjøbmand, John Thornton, blev han vidt og bredt bekjendt for sin Velgjørenhed og hæderlige Karakter.

I et Brev til en ung Mand, som lige skulde træde ud i Livet, fortæller han om Grunden til sit Held: „Ved Begyndelsen af Deres Livs Vandring bør De først tage Hensyn til den Forskjel, der er paa „at gaa lige ud“ og paa „at gaa en Smule til Siden“. Ved Vejens Ende vil De i det første Tilfælde have opnaaet gode Forhold; i det andet vil De ende i Mudderpølen. At dette Faktum altid har staaet klart for mig, kan jeg, næst Guds Velsignelse i mit Arbejde, takke for mine nuværende Forhold saavel som for de mange forskjelligartede Forbindelser, jeg har erhvervet mig. Det første og det ledende Princip bør være det, at der bag enhver Handling skal staa en ren og ærlig Karakter, saa at De aldrig behøver at skamme Dem ved at lade hele Verden kjende Deres Handlinger.“ En anden Grund til det store Resultat, som han naaede, var det udmærkede Kjendskab, han havde til sin Forretning. Han kjendte ligesaa godt Tilbud og Forraad som Alfabetet. Han vidste, hvad Landet behøvede, og han kjendte Leveringskilderne. Herom bemærkede han: „Hemmeligheden ved hele Sagen ligger deri, at vi have vænnet os til at være punktlig, saaledes at vi stedse kunne tilfredsstille vore Kunder hvorfomhelst og naarfomhelst.“ En tredie Grund til hans Held laa i, at han stadig vaagede over sine Anliggender. Han skrev desangaaende: „Blandt talrige Mennesker af mit Bekjendtskab, som ere gaaede fallit, maa Grunden hertil søges i, at der manglede System i deres Forretning, saaledes at de vare uvidende om, naar Udgiften oversteg Indtægten.“ Som en fjerde Aarsag fremhæver han Sparsommelighed. „De fleste unge Mænd, som begyndte samtidig med mig, gik bankerot, fordi de brugte for mange Penge og for ofte tog paa Kredit. Det første Aar tjente jeg omtrent 1500 Dollars, det andet over 4000. Havde jeg det første Aar tjent 4000, var jeg maaske gaaet fallit det andet eller tredie. Mit System bestod i streng Økonomi, og jeg tillod mig aldrig at give en eneste Dollar ud til unyttige Gjenstande, før jeg havde fortjent den.“

Gode Varer, som ikke udgaves for andet, end hvad de virkelig vare, og som bleve solgte med en beskeden Fortjeneste, skaffede Firmaet Tiltro og gjorde ham det muligt at opnaa et saa stort Udbytte, som kun saa Handelshuse kunne glæde sig ved.

Efter mere end tredive Aars Forretningsliv skrev han: „Jeg kan ikke erindre, at jeg nogenstunde har ønsket at tjene en stor Sum Penge ved een eneste Handel, eller at jeg har skaffet mig nogenstomhelst Fordel af nogenstomhelst anden Mands Ejendom og ladet den gaa over i min, selv hvor jeg havde lovlig Ret dertil.“

I hans senere Alder kunde ingen anden Mand i dette Land (Amerika) maale sig med ham i Godgjorenhed, og selv om han ikke nævnede dette som en af Grundene til sit mærkverdige Held, saa var det dog alligevel en af Aarsagerne — og ikke den ringeste. Tre Aar før han ophørte med sin Forretning, skrev han: „For ti Aar siden begyndte jeg at give bort af mine Indtægter, og jo mere jeg giver, jo mere har jeg.“ Han, som skjænkede saa meget til de Fattige, efterlod ved sin Død over en Million til sine Arvinger.

Et bekendt Ordsprog siger: „Ærlighed er den bedste Fremgangsmaade“, men hvis Formaalet i Livet kun er at strabe saa mange Penge sammen som muligt, taler Ordsproget ikke sandt. En Tyv vil næsten altid bedrage et ærligt Menneſke i Handel, fordi han er en Tyv, og han vil kunne skaffe sig flere Penge i kortere Tid, end et Dusin ærlige Menneſker kan gjøre det. Hvis det ikke forholder sig saaledes, hvoraf kommer det da, at mindre end 30,000 Mænd i de Forenede Stater eje mere end Halvdelen af hele Landets Rigdomme? Ere de alene de slittige? Ere de de eneste, som spare? Ere de de eneste intelligente? Ere de de eneste ærlige? Naar Ærlighed siges at være den bedste Maade at erhverve sig Formue paa, saa ere ovennævnte Kjendsgjerninger om Millionærene et sørgeligt Bevis paa manglende Moral hos Landets øvrige 75 Millioner Indbyggere, eftersom de ikke eje saa mange Penge. Men Ærlighed er jo ingen „Fremgangsmaade“. Den skulde ikke gjerne synke ned paa det Lavmaal, hvor Hensigten kun er at tjene Penge. Ærlighed er af større Værdi for en Mand end Penge, Aktier, Hypotheker eller Landejendomme. Ærlighed gjør en Mands Virksomhed Værd. Ærlighed skulde sættes ligesaa højt som en Kvindes Dyd; en Mand burde hellere lade sit Liv end slaa af paa sin Ærlighed. Hvor lav er ikke den, som sælger sin Ærlighed for at opnaa Penge, Stand eller Magt! Ungling! Ærlighed er ligesom Kyffhed nedlagt i os fra Fødselen, hvis vore Forældre have været gode. Den er en Del af det oprindelige Stof i vor Karakter. Karakter er ikke en Tilfældighed. Vi sødes ganske vist ikke med den, men dog med det Materiale, hvoraf den dannes. Karakteren er langsom i Væksten og udvikler sig lidt efter lidt ligesom Legemet. Naar nu Dyden eller Kyffheden indtager første Plads i Familielivet, saa bør de gode

Frugter af vort Livs Arbejde steds tilskrives Ærligheden. Det er sandt, at du uden at overtræde Lovene kan erhverve dig megen Rigdom, naar du vil lade din Ærlighed fare. Saaledes gives der Folk, som for en Tid kunne komme i Besiddelse af megen Luxus og Bekvemmelighed ved at sætte deres Dyd overstyr; men betaler det sig? Spørg dig selv, naar du med Guld fristes til Uærlighed i Ord eller Gjerning: Vil det betale sig? Tro mig, der gives højere og langt bedre Ting at stræbe efter end Penge. Den højeste Grad af Ærlighed er ligesom Dyden en Hjælp og ikke en Hindring for, at det maa gaa dig godt i Livet, selv om du opnaar Rigdom.

David Maydole var en fattig Smed fra Landet i Nærheden af Corning, New-York; han var i sit Hjem bekjendt for sit ærlige Arbejde, og man vidste, at han, naar det blev forlangt, kunde fremstille en udmærket Hammer. En Dag kom nogle Tømmere fra Byen New-York der til Egnen for at udføre noget Arbejde, og da en af dem stulde have en Hammer, lod han David Maydole lave den. Da Hammeren var færdig, syntes Tømmere Mandens Kolleger saa godt om Smedens Arbejde, at de ogsaa bestilte nogle Hamre, og da de kom tilbage til New-York, opfordrede de en derværende Kjøbmand til at bestille et Duzin af samme Slags. Kjøbmanden fandt Prisen for høj og søgte at overtale Hr. Maydole til at fremstille Hamrene af daarligere Materiale, saaledes at de kunde sælges ligesaa billigt som de andre Hamre, der vare i Markedet, men han svarede, at han ikke lavede nogen Hammer uden at benytte det bedste Materiale dertil. Hamrene, som Tømmere Mændene havde kjøbt, viste sig saa fortreffelige, at de snart bestilte flere. Lidt efter lidt, da deres Kvalitet blev bekjendt, fik han flere og flere Kunder til Trods for hans højere Priser; thi Publikum fik snart Øjet op for, at naar Navnet D. Maydole var præget i Hamren, saa var det det bedste, der kunde laves, og han blev efterhaanden en af de største Fabrikanter i Landet. Hans Ærlighed var ingen Hindring, men tværtimod en Hjælp.

Da den berømte Handelsmand Samuel Budgett (hvis Føde med Peber vare faldne ned i et Stenbrud og gaaede i Stykker) vægrede sig ved at blande sit Peber med Noget, der lignede Peberstøv, saaledes som det den Gang var Skik blandt Handelsmænd, led hans Bankkonto intet Tab derved, men han formerede sin Rigdom betydeligt; thi Folk indsaa snart, at det talte til Fordel for hans Karakter. De smaa Afvigelser, eller „at gaa en Smule til Siden“, fra Ærligheden ere ligesaa skadelige for Karakteren som smaa Afvigelser fra Dyden. Digteren Dr. Young sagde: „Et ærligt Menneſte er Guds smukkeſte Værk.“ Men læser man Beretningerne fra Sundhedskommissærerne i Amerika angaaende Forfalskningen af Næringsmidler i Nutiden, faar man det Indtryk, at et ærligt Menneſte hører til Sjældenhederne i vor Tid.

Apostel Orson Pratt angaaende Omvendelse.

Ønster du at vide, hvilke Synder du er skyldig i? Din egen Samvittighed vil i saa Fald udpege mange af dem. Guds Lov vil, dersom du vil læse den, overbevise dig om mange Daarskaber. Hvis du vil gaa og høre Guds trofaste Tjenere tale til dig, ville de kunne overbevise dig om mange af dine Overtrædelser. Dersom du vil læse Kirkens Litteratur, vil du i dens Lys opdage dine Synder. Hvis du vil lade Guds Aand faa Indpas i dit Hjerte, vil den overbevise dig om Syndens Magt og vise dig mange Mangler, som du ellers ikke vilde lægge Mærke til. Naar du opdager Noget i din Handlemaade, som ikke følger sig efter Guds Ord, burde du øjeblikkelig forbedre dig ved en ydmyg Bekjendelse for Gud og ved en forandret Opførsel paa dette Punkt. Eller, hvis du har syndet mod din Næste, burde du være den første til at bekjende din Synd og søge at gjenoprette det gode Forhold. Den, som synder i Stilhed, skulde bekjende i Stilhed, og den, der synder aabenlyst, skulde bekjende aabenlyst. Den, som forser sig mod Mange, skulde bekjende for Mange; i alle Tilfælde burde du bekjende for Gud og for saa mange, som du uretfærdigt har fortørnet, hvadenten de ere i Kirken eller ikke. Naar vore Synder ikke angaa Andre, vedrøre de ikke dem; men dersom vi vedblive at være ubodsferdige og at forhærde os, er det naturligvis nødvendigt, at de blive stillede frem i Dagens Lys, for at det Onde kan blive udryddet. Naar de begaaes mod Andre, er en Bekjendelse for Gud ikke tilstrækkelig. Gud vil ikke antage vor Bekjendelse, ej heller høre vor Bøn, dersom vi undlade at forsones med vor Broder eller Søster eller Nabo, naar vi have fornærmet, forarget eller syndet imod nogen af dem.

(Millennial Star 1857.)

. . . . Intet er mere urigtigt end at ville forestille sig en fuldstændig Mennekeslæggt, som ikke skulde behøve Religion. Det Modsatte er netop Tilfældet. Kina, hvis Beboere staa paa et lavt Trin, har næsten ingen Religion. Men dersom man vilde forestille sig en Planet, hvis Mennekeslæggt havde de dobbelte intellektuelle, fysiske og moralske Kræfter af Jordens, vilde en saadan være dobbelt saa religiøs som Jordens, eller endnu mere, thi en Forøgelse af de religiøse Evner vilde sandsynligvis voxe i et større Forhold end de intellektuelle. Og hvis en Slægt var ti Gange saa begavet som vor, vilde den være uendelig meget mere religiøs. Det er ogsaa sandsynligt, at Menneket paa en saa overordentlig Højde, befriet fra alle materielle Bekymringer og al Egoisme, begavet med en guddommelig fin Opfattelse, seende det lave og det intetsigende i Alt, hvad der ikke er sandt, skjont eller godt, kun vilde være religiøs. . . . I Birkeligheden aftager Egoismen, der afgiver Maalestoffen for Stabningernes Ufuldkommenhed, esterhaanden som man fjerner sig fra Dyret. Et fuldkomment Væsen vilde ikke mere være egoistisk, men kun religiøs. Ved fortsat Fremstridt vil derfor Religiositetten voxe og ikke aftage.

Ernest Renan.

„Ordet, som har Smerte bragt“.

Har et Ord dig Smerte bragt,
 stæng det ej i Hjertet inde,
 lad det af din Tanke svinde,
 saae det ej som Tvedragts Trø;
 lad det glemmes, lad det dø.
 Tro, det tankeløst blev sagt,
 Ordet, som har Smerte bragt.

Har et Ord dig Smerte bragt,
 lad det vejres bort og svinde,
 rejs det intet varigt Winde,
 lad det ikke fæste Rod.
 Væjten koster Hjerteblood!
 Har et Ord dig Smerte bragt,
 glem! saa faar ej Sorgen Magt.

Har et Ord dig Smerte bragt,
 tænk dig om; har ej i Brede
 selv du tidt i Stridens Hede
 udtalt Ord, der brændte ind
 Smerten i et andet Sind.
 Glem! saa faar det ingen Magt,
 Ordet, som har Smerte bragt.

Har et Ord dig Smerte bragt,
 husk, at Væber snart kan lukkes,
 at et Livslys snart kan slukkes;
 lad Forsøning slette ud
 Bredens første kolde Bud.
 Tro, det tankeløst blev sagt,
 Ordet, som har Smerte bragt.

Indhold:

Den Gamles Hemmelighed	81	Forslyttelse	89
En Ihrift Forjvarstale af Dommer		Frugterne af Retfærdighed	90
D. W. Power	87	Apostel Orjon Pratt angaaende	
Redaktionelt:		Omvendelse	95
Drømmes Betydning	88	„Ordet, som har Smerte bragt“	
Beskikkelse	89	(Poesi)	96
Afløsning	89		